Υπαγωγή
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠ 1138/2020

Η καταχρηστικότητα των Γ.Ο.Σ. στις τραπεζικές συναλλαγές

Επιμέλεια: Ειρήνη Λαϊνάκη

Απόσπασμα κειμένου απόφασης[1]

«[...] ΙΙ. [...]Με την ευρωπαϊκή Οδηγία 98/7/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου [...] το έτος θεωρείται ότι έχει 365 ημέρες. [...] Στη συνέχεια, εκδόθηκε ή Οδηγία 2008/48/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και του Συμβουλίου [...] [και] σύμφωνα με το άρθρο 3, [...] ως "καταναλωτής" θεωρείται "κάθε φυσικό πρόσωπο, το οποίο, με τις δικαιοπραξίες που καλύπτει η παρούσα απόφαση, επιδιώκει σκοπούς που δεν σχετίζονται με την εμπορική, επιχειρηματική ή επαγγελματική δραστηριότητα του". [..] Περαιτέρω, κατά το άρθρο 2 παρ. 6 του ν.2251/1994,[...] οι όροι που έχουν διαμορφωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις (γενικοί όροι των συναλλαγών) απαγορεύονται και είναι άκυροι αν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή [..]. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 4• περ. α' του ιδίου ως άνω ν. 2251/1994, ως καταναλωτής νοείται κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο ή ενώσεις προσώπων χωρίς νομική προσωπικότητα για τα οποία προορίζονται τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται στην αγορά και τα οποία κάνουν χρήση των προϊόντων ή των υπηρεσιών αυτών, εφόσον αποτελούν τον τελικό αποδέκτη τους [...]. Τέτοιος δε τελικός αποδέκτης, και όχι ενδιάμεσος, είναι εκείνος, που αναλίσκει ή χρησιμοποιεί το πράγμα σύμφωνα με τον προορισμό του, χωρίς να έχει την πρόθεση να το μεταβιβάσει αυτούσιο ή ύστερα από επεξεργασία σε άλλους αγοραστές, καθώς και αυτός που χρησιμοποιεί ο ίδιος την υπηρεσία και δεν τη διοχετεύει σε τρίτους. Η ανωτέρω έννοια του καταναλωτή, κατά το ν. 2251/1994, αποσκοπεί στη διεύρυνση του υποκειμενικού πεδίου εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων αυτού, διότι οι ορισμοί του προϊσχύσαντος ν. 1961/1991, που περιόριζαν την έννοια του καταναλωτή σε αυτόν που αποκτά προϊόντα ή υπηρεσίες για την ικανοποίηση μη επαγγελματικών του

[1] Το πλήρες κείμενο της παρούσας απόφασης ανευρίσκεται στην: Άρειος Πάγος – http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=IOTU47C4X4WT1BVJBMTFPHH40T3KS6&apof=1138_2020&info=%D0%CF%CB%C9%D4%C9%CA%C5%D3%20-%20%20%C11 [τελευταία επίσκεψη: 19.03.2020].

αναγκών, απέκλειαν ευρύτατες κατηγορίες καταναλωτών. Στο πλαίσιο της ελληνικής εννόμου τάξεως, δεν έχουν θεσπισθεί ειδικές νομοθετικές ρυθμίσεις που να αφορούν αμέσως τις προϋποθέσεις και την έκταση του ελέγχου των ΓΟΣ τραπεζών. [...]Και τούτο διότι από την ευρεία, ως ανωτέρω, διατύπωση της διατάξεως του άρθρου 1 παρ. 4 περ. α' του ν. 2251/1994 δεν συνάγεται πρόθεση του νομοθέτη να αποκλείσει από το πεδίο εφαρμογής του νόμου τις συναλλαγές αυτές. [...]. Υπό την εκδοχή αυτή, οι ως άνω τραπεζικές υπηρεσίες είναι παροχές προς τελικούς αποδέκτες, ακόμη και όταν αυτοί είναι έμποροι ή επαγγελματίες και χρησιμοποιούν αυτές για την ικανοποίηση επιχειρηματικών ή επαγγελματικών τους αναγκών, αναλισκόμενες αμέσως από τους ίδιους στο πλαίσιο τραπεζικής συναλλαγής και όχι ενδιάμεσης προς περαιτέρω μεταβίβαση τους. Έτσι, υπάγονται στην προστασία του ν. 2251/1994 [...].Περαιτέρω, ο Γ.Ο.Σ. που προβλέπει, ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, προσκρούει στην αρχή της διαφάνειας, που επιτάσσει οι όροι να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωση του, αλλά διαθέτοντας τη μέση αντίληψη κατά το σχηματισμό της δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως, όσον αφορά τη σχέση παροχής και αντιπαροχής. [...] Η δανείστρια τράπεζα διασπά με τον εν λόγω όρο, εντελώς τεχνητά και κατ' απόκλιση των δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή, το χρονικό διάστημα (το έτος), στο οποίο όφειλε να αναφέρεται το επιτόκιο, δημιουργώντας έτσι μία πρόσθετη επιβάρυνση του καταναλωτή-δανειολήπτη, [...] χωρίς αυτή, η επιπλέον επιβάρυνση να μπορεί να δικαιολογηθεί με την επίκληση κάποιου σύνθετου χαρακτήρα της παρεχόμενης υπηρεσίας ή από κάποιους εύλογους για τον καταναλωτή λόγους ή από κάποιο δικαιολογημένο ενδιαφέρον της Τράπεζας [...]. Περαιτέρω, από την αληθή έννοια του άρθρου 633 παρ.1 Κ.Πολ.Δ, [...] παρέπεται, ότι αν ο λόγος της ανακοπής είναι βάσιμος κατά ένα μέρος ή αν με αυτόν βάλλεται βασίμως μερικότερο κονδύλιο της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής, αυτή δεν είναι άκυρη στο σύνολο της, αφού δεν συντρέχει νόμιμος λόγος για την ολική ακύρωσή της, αλλά μόνον κατά το μέρος κατά το οποίο ευδοκιμεί η ανακοπή και κατά το οποίο πρέπει να μειωθεί η οφειλή του ανακόπτοντος [...]. Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ.1 Κ.Πολ.Δ αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών.[..]Με τον λόγο αυτό ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βάσιμου της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. [...] Επίσης, ο αναιρετικός λόγος από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ καθιδρύεται αν το δικαστήριο παρά το νόμο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. [...]

III. [...] Περαιτέρω, από τον όρο 6 της υπ' αριθμ.... σύμβασης χορήγησης πίστωσης σε ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό προκύπτει ότι ως βάση υπολογισμού των τόκων τέθηκε από την καθής έτος 360 ημερών. [...] Ο εν λόγω όμως τρόπος υπολογισμού των τόκων δεν αποτέλεσε αντικείμενο διαπραγμάτευσης και συμφωνίας, η δε καθής ουδέποτε γνωστοποίησε στους ανακόπτοντες τον παραπάνω τρόπο επιβάρυνσης τους αλλά αντιθέτως τον επέβαλε σ' αυτούς ως κάτι δεδομένο και ανεπίδεκτο διαπραγμάτευσης παρά τη συνδρομή στο πρόσωπο τους της ιδιότητας του καταναλωτή κατά την έννοια του ν.2251/1994 [...]. Ο όρος όμως αυτός της

δανειακής σύμβασης, ο οποίος προβλέπει ότι οι τόκοι υπολογίζονται με βάση έτος 360 ημερών, είναι άκυρος, καταχρηστικός, αδιαφανής και δημιουργεί πρόσθετη επιβάρυνση σε βάρος του καταναλωτή, ενόψει του ότι προσκρούει στην απορρέουσα από το άρθρο 2 παρ.6 του ν.2251/1994 αρχή της διαφάνειας αλλά και [την] κοινοτική οδηγία 98/7/ΕΚ [...]. Ο ανωτέρω εκτιθέμενος όρος της επίδικης σύμβασης, επιφέρει σημαντική και ουσιώδη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων μερών σε βάρος των ανακοπτόντων, με αποτέλεσμα να δημιουργείται αδιαφάνεια, μη συγκρισιμότητα με αντίστοιχες παροχές άλλων Τραπεζών και μη ομαλή λειτουργία του ανταγωνισμού σε βάρος των καταναλωτών. Η παράνομη και καταχρηστική αυτή χρήση ημερολογιακού έτους 360 ημερών κατ' εφαρμογή του άκυρου αυτού ΓΟΣ της επίμαχης σύμβασης, επέδρασε στη διαμόρφωση του τελικά οφειλόμενου ποσού και συνεπώς η απαίτηση της καθής δεν είναι εκκαθαρισμένη, με αποτέλεσμα να είναι ακυρωτέα η προσβαλλομένη διαταγή πληρωμής στο σύνολο της και όχι κατά το άκυρο μόνο μέρος της, καθόσον δεν δύνανται οι ανακόπτοντες να προβούν κατά τρόπο αναλυτικό στους ακριβείς υπολογισμούς προς διακρίβωση του τρόπου που η ανωτέρω χρήση ημερολογιακού έτους 360 ημερών επενήργησε στο πληττόμενο με την ανακοπή συνολικό ύψος της αμφισβητούμενης οφειλής, τούτο δε διότι απαιτούνται, λόγω του πλήθους των κονδυλίων και του πολύπλοκου των αριθμητικών και λογιστικών πράξεων, ειδικές γνώσεις της οικονομικής (λογιστικής επιστήμης), επιπλέον δε η απαίτηση είναι ανεκκαθάριστη λόγω της ενσωμάτωσης σε αυτήν των ως άνω παρανόμως υπολογιζόμενων επιπλέον τόκων καθώς και των ποσών που προέκυπταν από τον ανατοκισμό τους κάθε εξάμηνο, βάσει της παράνομης και αθέμιτης πρακτικής της καθής.[...] Όλα τα ανωτέρω ποσά τόκων κεφαλαιοποιήθηκαν κάθε εξάμηνο, σύμφωνα με το όρο 8 της ανωτέρω σύμβασης, με αποτέλεσμα να επηρεάζεται η απόδειξη με έγγραφα του συνόλου της απαίτησης, αφού στους προσκομιζόμενους λογαριασμούς δεν είναι δυνατός ο διαχωρισμός των επιμέρους παρανόμως υπολογισθέντων ποσών [...] με αποτέλεσμα να μην δύνανται να αποδειχθεί εν γένει η ακριβής ποσότητα της απαίτησης, αλλά υπάρχει αμφιβολία για το ύψος αυτής, καθιστάμενης της απαίτησης μη εκκαθαρισμένης στο σύνολό της. [...] Εξάλλου, αποδεικνύεται ότι η καθ' ης απέστειλε προς την πρώτη των ανακοπτόντων τις από 14-4-2009 και 8-7-2010 επιστολές, με τις οποίες ενημέρωνε την τελευταία ότι το χρεωστικό υπόλοιπο του υπ' αριθμ.... λογαριασμού της [...], [οι οποίες] υπογράφηκαν από τον νόμιμο εκπρόσωπο της πρώτης των ανακοπτόντων και ετέθη η σφραγίδα της κάτω από την σημείωση "συμφωνούμε και αναγνωρίζουμε σύμφωνα με το άρθρο 873 ΑΚ τα ανωτέρω αναγραφόμενα υπόλοιπα ποσά των λογαριασμών μας ως αληθή και ακριβή". Όμως από την όλη διατύπωση των δηλώσεων αναγνωρίσεως προκύπτει ότι πρόθεση των μερών ήταν η απλή επιβεβαίωση της ήδη υπάρχουσας ενοχής, δηλαδή της απαιτήσεως της καθ' ης από την άνω σύμβαση αλληλοχρέου λογαριασμού, και όχι η ίδρυση νέας ενοχής απαλλαγμένης από ενδεχόμενα ελαττώματα της αιτίας. [...]

IV. Η αναιρεσείουσα μέμφεται την προσβαλλόμενη απόφαση του Εφετείου με τον πρώτο λόγο της αίτησης, επικαλούμενη πλημμέλειες από τους αριθμούς 8 και 14 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ, [...]. Στην προκειμένη περίπτωση ο παραπάνω λόγος αναίρεσης αποβαίνει αλυσιτελής και είναι αβάσιμος, διότι η προσβαλλόμενη απόφαση, παρά την απόρριψη ως απαραδέκτου του πρώτου λόγου της έφεσης, στη συνέχεια προέβη στην επανεκτίμηση των αποδεικτικών μέσων, δηλαδή στην έρευνα, από την

αρχή, της ουσίας της υπόθεσης. Περαιτέρω, ο δεύτερος λόγος της αίτησης, ως προς το σκέλος του από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ, με τον οποίο η αναιρεσείουσα αιτιάται πλημμέλεια της προσβαλλομένης απόφασης για εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή της ουσιαστικής διάταξης του άρθρου 1 παρ.4 Ν. 2251/1994, ως προς την ιδιότητα των αναιρεσιβλήτων, [...] ως καταναλωτών, είναι αβάσιμος, σύμφωνα με τις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν. Ο ίδιος λόγος, ως προς το δεύτερο σκέλος του, από τον αριθμό 8 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ, με τον οποίον η αναιρεσείουσα ψέγει την απόφαση του Εφετείου, διότι αυτή έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης; και συγκεκριμένα ότι έλαβε υπόψη της ως θεμελιωτικό της ανακοπής γεγονός την ιδιότητα των αναιρεσιβλήτων ως καταναλωτών, κατ' άρθρο 1 παρ.4 του Ν.2251/1994, το οποίο δεν περιέχεται στην ανακοπή [...]. Περαιτέρω, με τις νομικές σκέψεις που προηγήθηκαν, |βάσιμος είναι ο τρίτος λόγος αναίρεσης, από τον αριθμό 1 του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ κατ' ορθήν εκτίμηση, ως προς το πρώτο σκέλος του με τον οποίο η αναιρεσείουσα αιτιάται εσφαλμένη θεμελίωση της καταχρηστικότητας του όρου 6 της σύμβασης πίστωσης [...], αλλά και ως προς το δεύτερο σκέλος του, με τον οποίο διατείνεται ότι εσφαλμένα ακυρώθηκε στο σύνολο της η διαταγή πληρωμής και όχι μερικά, ως προς τα προσβαλλόμενα κονδύλια που αναφέρονται στην απόδραση του Εφετείου. [...] Στην προκειμένη περίπτωση [...] αντί να προβεί στην ουσιαστική έρευνα των προσβαλλομένων ως υπέρογκων κονδυλίων, ακύρωσε στο σύνολο της την διαταγή πληρωμής, θεωρώντας ως μη εκκαθαρισμένη τη συνολική απαίτηση της αναιρεσείουσας Τράπεζας, κατ' άρθρ. 624 Κ.Πολ.Δ. Έτσι, όμως, παραβίασε ευθέως τις διατάξεις των άρθρων 626, 631, 632 Κ.Πολ.Δ, [...].Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, μετά από παραδοχή των βάσιμων λόγων της, η κρινόμενη αίτηση για αναίρεση πρέπει να γίνει δεκτή και να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση στο σύνολό της [...].

Παρατηρήσεις

1. Κατά την κατάρτιση ορισμένης σύμβασης, τα μέρη επικοινωνούν και διαπραγματεύονται τα συμφέροντα τους προκειμένου να καταλήξουν στη διαμόρφωση των όρων που θα ισχύουν μετά την υπογραφή αυτής. Υπάρχουν, όμως, ορισμένοι «γενικοί όροι συναλλαγών (Γ.Ο.Σ.)» ιδίως στις συμβάσεις καταναλωτών που είναι τυποποιημένοι, καθορίζουν συνήθη πρακτικά ζητήματα και στοχεύουν στην ταχύτητα σύναψης της συμφωνίας. Με τον ν. 2251/1994 επιδιώκεται η προστασία του καταναλωτή, ως οικονομικά ασθενέστερου μέρους και χωρίς ειδικές γνώσεις επί των εμπορικών συναλλαγών, γεγονός που τον καθιστά ευάλωτο στην καταχρηστικότητα. Στην προκειμένη περίπτωση, λοιπόν, προέκυψε ζήτημα καταχρηστικού Γ.Ο.Σ. στο πλαίσιο σύναψης σύμβασης πίστωσης μεταξύ του τραπεζικού ιδρύματος και της αντισυμβαλλόμενης Ο.Ε. Η παρούσα ανάλυση θα προσανατολιστεί στα εμπορικού δικαίου ζητήματα που θίγονται και πιο συγκεκριμένα τόσο στην έννοια του καταναλωτή και την προστασία του, όσο και στην αρχή της διαφάνειας.
2. Κεντρική θέση στην παρούσα υπόθεση φαίνεται να έχει η έννοια του καταναλωτή. Δίνονται, λοιπόν τρεις ορισμοί από τρεις διαφορετικές πηγές, ήτοι την Οδηγία 2008/48/ΕΚ, το γνωστό άρ. 1 παρ. 4 περ. α’ του ν. 2251/1994 και το άρ. 2 παρ. 1 του προϊσχύοντος ν. 1961/1991. Συγκρίνοντας τους, λοιπόν, φαίνεται ότι ο δεύτερος διευρύνει το πεδίο εφαρμογής των προστατευτικών κανόνων για τους καταναλωτές

και εντάσσει επιπλέον υποκείμενα σε αυτό. Καθώς λοιπόν οι συναλλαγές επεκτείνονται, η ανάγκη προστασίας του καταναλωτή με ειδικά νομοθετήματα για το εκάστοτε είδος κρίνεται επιτακτική. Δεν έχει οριστεί ωστόσο αν οι τραπεζικές συναλλαγές εντάσσονται στην προστασία αυτή. Το δικαστήριο, λοιπόν εφαρμόζοντας το ερμηνευτικό επιχείρημα «εξ αντιδιαστολής» υποστηρίζει ότι εφόσον δεν συνάγεται από κάπου ο αποκλεισμός αυτών, εντάσσονται σε κάθε περίπτωση. Επιπλέον ο σκοπός της συναλλαγής προκειμένου να ενταχθεί το υποκείμενο στην έννοια του καταναλωτή του ν. 2251/1994 είναι η ανάλωση του προϊόντος ή της υπηρεσίας από το ίδιο ως τελικό αποδέκτη και όχι η μεσολάβηση αυτού για περαιτέρω μεταβίβαση, και εφόσον η ίδια η φύση των τραπεζικών συναλλαγών οδηγεί στη ανάλωση πιστώσεων από τον ίδιο τον αποδέκτη, υπάγονται στον νόμο τόσο οι ιδιώτες πελάτες, όσο και οι επαγγελματίες για την εξυπηρέτηση των επαγγελματικών τους αναγκών [2], όπως στην προκειμένη περίπτωση η αντισυμβαλλόμενη ΟΕ.

3. Κυριότερο εργαλείο για την αντιμετώπιση της καταχρηστικότητας των Γ.Ο.Σ. είναι η ερμηνεία αυτών. Επειδή λοιπόν απευθύνονται στο καταναλωτικό κοινό, κριτήριο ερμηνείας αυτών είναι η λογική του μέσου, καθημερινού ανθρώπου, χωρίς ειδικές τεχνικές, οικονομικές και άλλες γνώσεις. Σημαντικό είναι να τονιστεί, ωστόσο, ότι ενδέχεται η «ασθενέστερη πλευρά» να είναι επαγγελματίες ή έμποροι, ως καταναλωτές ή και να είναι οικονομικά δυνατοί και διανοητικά εξοπλισμένοι με γνώσεις. Σε κάθε περίπτωση χρήζουν προστασίας του ν. 2251/1994, αλλά με μεγαλύτερες απαιτήσεις ως προς την κατανόηση και την ερμηνεία των Γ.Ο.Σ., λόγω της μεγαλύτερης πείρας αυτών στις συναλλαγές[3]. Συνήθως όμως ο καταναλωτής αδυνατεί να αξιολογήσει τους Γ.Ο.Σ. λόγω έλλειψης γνώσεων ή ακόμα κι αν μπορεί, οι χρήστες αυτών δεν φαίνονται ιδιαίτερα πρόθυμοι να διαπραγματευτούν. Γι' αυτό το λόγο συνήθως δεν διαβάζονται καν[4] από τους καταναλωτές, οι οποίοι όμως έχουν το δικαίωμα να έχουν εύλογες προσδοκίες. Πιο συγκεκριμένα, το ότι ο χρόνος έχει 365 ημέρες και με βάσει αυτές θα πρέπει να υπολογίζονται οι τόκοι είναι κάτι το αναμενόμενο και βασίζεται στην αντίληψη του μέσου ανθρώπου. Επομένως η καταχρηστικότητα του όρουείναι πασιφανής, προσκρούοντας στην αρχή της διαφάνειας.

4. Η αρχή της διαφάνειας, τέλος, αποτελεί μια από τις κυριότερες αρχές που διέπουν το νόμο για την προστασία των καταναλωτών, καθώς προσφέρει ασφάλεια δικαίου. Επιβάλει ξεκάθαρη έκφραση της βούλησης, ώστε να μπορεί να την αντιληφθεί και κάποιος άπειρος στις συναλλαγές[5]. Στόχος της η εξάλειψη της παραπληροφόρησης, επιβάλλοντας στον χρήστη της ΓΟΣ αυξημένα βάρη σαφήνειας στη διατύπωση τους. Σύμφωνα μάλιστα με την άποψη του Βενιέρη διαφάνεια στη διατύπωση των όρων αφορά τόσο την ποιοτική όσο και την ποσοτική σαφήνεια. Με την πρώτη εντοπίζουμε τους οικονομικούς λόγους επιβολής αυτού του όρου, ενώ με την δεύτερη την αντίληψη του καταναλωτή σχετικά με τα κριτήρια διαμόρφωσης του

---

[2] Κόλιας Βασίλειος, *Η ερμηνεία των γενικών όρων συναλλαγών ως ζήτημα μεθόδου ερμηνείας της δήλωσης βούλησης – Μία προσπάθεια κατάστρωσης ενιαίας μεθόδου ερμηνείας της δήλωσης βούλησης με εφαρμογή της στους γενικούς όρους συναλλαγών*, Αθήνα, 2015, σελ. 200.

[3] ακριβώς ό.π., σσ. 135-136, 178.

[4] ακριβώς ό.π., σελ. 179.

[5] ακριβώς ό.π. σσ. 135 και Ανανιάδου Εύα, Δανδαρή Αικατερίνη-Διονυσία, «Τριμελές Εφετείο Θράκης 118/2019 Ζητήματα από την τροπή σύμβασης αλληλόχρεου σε δάνειο με εγγύηση ελληνικού δημοσίου», Υπαγωγή, 2020, σσ. 119-125, σελ. 123.

κόστους της παροχής[6]. Ουσιαστικά, λοιπόν, η υιοθέτηση των 360 ημερών για τον υπολογισμό του επιτοκίου αποτελεί μια καταχρηστική και παράνομη ΓΟΣ, που δημιουργεί πρόσθετη επιβάρυνση στην ΟΕ αναιτιωδώς.

5. Συμπερασματικά, ο νόμος περί την προστασία των καταναλωτών καλύπτει ένα ευρύ φάσμα συναλλαγών, στο οποίο εντάσσονται και οι τραπεζικές. Στα πλαίσια αυτών παρατηρείται συχνά η εκμετάλλευση του ασθενέστερου μέρους, δηλαδή του καταναλωτή, λόγω της έλλειψης τεχνικών γνώσεων και πείρας. Η παρούσα υπόθεση κρίνεται ιδιαίτερα σημαντική για την εγκαθίδρυση μιας πιο δίκαιης αντιμετώπισης των μερών, πάντα με γνώμονα την αρχή της διαφάνειας.

[6] Χατζοπούλου Δέσποινα, «Η ρύθμιση δανείων σε ελβετικό φράγκο (ΠΠρΞάν 23/2014)», Υπαγωγή, 2017, σσ. 251-264, σελ. 260.